

Πολιτισμός

“Η μοιραία μετάφραση” του Γιώργου Δουατζή διαβάζεται μέσα σε τέσσερα τσιγάρα

Μέρος της νέας σειράς «Μικρή Στίξις» η νουβέλα που υπογράφει ο Γιώργος Δουατζής μοιραία σε παρασύρει μες στον κόσμο του ιδιόμορφου πρωταγωνιστή της.

Γεωργία Δρακάκη

26.03.2024

Παρήγορο το υλικό σώμα ενός καλοφροντισμένου βιβλίου, με ένα νόστιμο περίβλημα και μέσα το χαρτί σιγηνευτικό στην αφή του καθώς γυρνούν οι σελίδες μία μία ακουμπώντας στα δάχτυλα. «Η μοιραία μετάφραση» του Γιώργου Δουατζή είναι ένα από τα τέσσερα κομψοτεχνήματα της σειράς των εκδόσεων Στίξις, με το όνομα «Μικρή Στίξις». Σας γράψαμε γι' αυτήν την σειρά εδώ πέρα. Με τη συμπλήρωση επτά συναπτών ετών στο εκδοτικό στερέωμα, οι εκδόσεις Στίξις κάνουν το επόμενο βήμα με μια νέα σειρά τεσσάρων βιβλίων, υπό τον τίτλο «Μικρή Στίξις», των Γιώργου Δουατζή, Χρυσοξένης Προκοπάκη, Στέφανου Τζουβάρα και Μιχάλη Σηφάκη. Διατηρούν παρόμοια αισθητική στα εξώφυλλα, με το λευκό και τα γεωμετρικά σχέδια να κυριαρχούν. Ξεκίνησα με το «η θεός» του Μιχάλη Σηφάκη, γιατί με πλάνεψε ο τίτλος-δεν μπορώ να πω ότι ενθουσιάστηκα, βρήκα κάποια τσιτάτα και σκέψεις πολύ "προβλεπέ" με έναν περιρρέοντα φεμινιστικοειδή λόγο που μου φάνηκε σχεδόν καταναγκαστικός. Είμαι βέβαιη, όμως, ότι θα αρέσει σε πολλές και πολλούς, αλλά σε εμένα όχι.

Ο Γιώργος Δουατζής, όμως, δεν μπορεί να με απογοητεύσει ποτέ. Όχι ότι τον αφορά τον άνθρωπο ποιον θα απογοητεύσει και γιατί-εκείνος γράφει αρειμανίως και θεριακλειδώς, χρώσοια τώρα. Κι εύχομαι να συνεχίσει. Ποιητής, συγγραφέας και πρόσφατα και εικαστικός, αφήνει για λίγο την αγαπημένη του ποίηση και δουλεύει μια νουβέλα με νεύρο, έξυπνο, φίνο χιούμορ και μια άριστη σκιαγράφηση ενός ήρωα-αφηγητή που μάς βάζει μες στο κεφάλι του, μες στη ζωή του και μας τρίβει στη μούρη με τρόπο άκρως τρυφερό ότι όσα θεωρούμε Υψηλά είναι μάλλον Χαμηλή. Ο κυνισμός δεν προτείνεται ως τρόπος θέασης και ανάγνωσης της ζωής, αλλά ως *ultimum refugium* αντιμετώπισης των προβλημάτων που μας δημιουργεί η ανθρώπινη κατάσταση.

Δείτε δυο ιδιαίτερα σημεία από το βιβλιαράκι:

«Κάποτε ο σεισμός που προκάλεσα πήρε τέλος και άρχισαν να απλώνονται στον χώρο διάφοροι ήχοι, αναστεναγμοί, κλάματα, σταυροκοπήματα, "βοήθα Παναγιά μου, δεν το πιστεύω αυτό, δεν μπορεί να συμβαίνουν σπίτι μας όλα αυτά", και άλλα παρόμοια. Τίποτα ισχυρότερο από αυτά τα γεγονότα δεν θα με έκανε να νιώσω το κέντρο του κόσμου. Ήμουν αιτία μέγιστης ταραχής, άρα υπήρχα. Α, ρε Καρτέσιε και Φρόιντ, πού είστε να δείτε ιστορίες...» και «Έκανα την αυτοκριτική μου ο δόλιος. Ρε, λες να μην της φέρομαι καλά; Μήπως της έκανα κάτι και δεν μου το λέει; Δεν έβρισκα κάτι να δικαιολογήσω την αλλαγή της. Όσο για τους έμπλεους ερωτικού πάθους εναγκαλισμούς μας, αυτοί ήταν πλέον παρελθόν».

Το βιβλίο του Δουατζή διαβάζεται απνευστί. Προσωπικά, το απόλαυσα μέσα σε μια διαδρομή με το λεωφορείο από το σπίτι στην δουλειά, την οποία, εκείνη τη μέρα, ξεκίνησα με ιδιαιτέρως παιγνιώδη και ανάλαφρη διάθεση. Η ανάγνωση ενός καλού βιβλίου είναι δώρο, πάντοτε. Μάλιστα, η νουβέλα τούτη αποτελεί και ένα έξυπνο κλείσιμο ματιού στην ίδια την τέχνη. Μια νουβέλα για την αξία της λογοτεχνίας, της ποίησης στις ζωές μας-μήπως είναι ικανή η ποίηση να μας οδηγήσει σε λήψη αποφάσεων, όπως συνέβη με την περίπτωση του ήρωά μας; Ανυπομονώ να ξαναδιαβάσω το βιβλίο τώρα που ξέρω τι γίνεται στο τέλος, άνοιξη (χαρά Θεού που κάνει τώρα!), στο μπαλκόνι του καινολυργίου μου σπιτιού (όπου κι αν είναι αυτό) καπνίζοντας τέσσερα τσιγάρα στην σειρά και πίνοντας παγωμένη τζιντζερολεμονάδα.